

Sygn. akt V U 152/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant st. sekr. sądowy Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2012 roku w Białymstoku

sprawy z wniosku A. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia

na skutek odwołania A. L.

od niewydania decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

I. Wznawia A. L. wypłatę świadczenia emerytalnego poczynając od 1 kwietnia 2008 r. do 31 marca 2011 r.

II. Żądanie w zakresie zasądzenia odsetek przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B..

III. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz A. L. kwotę 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt V U 152/13

UZASADNIENIE

A. L. w dniu 7.01.2013 r. wniósł odwołanie, w którym zarzucił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział nie wydał decyzji w terminie dwóch miesięcy w przedmiocie wznowienia wypłaty świadczenia emerytalnego za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłosił wniosek o wznowienie wypłaty, tj. od kwietnia 2008 r.

Domagał się orzeczenia co do istoty sprawy i nakazanie wypłaty przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych świadczenia emerytalnego za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłosił wniosek o wznowienie wypłaty tych świadczeń,

to jest za okres od 1.04.2008 r. z ustawowymi odsetkami od 1.04.2011 r. bądź też zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydania decyzji w przedmiocie wypłaty tego świadczenia jak również zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotnej wysokości stawek minimalnych.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że decyzją z dnia 15.03.2004 r. organ rentowy wstrzymał mu wypłatę świadczenia emerytalnego od 1.04.2004 r. z powodu zwrotów korespondencji.

Dnia 13.04.2011 r. wnioskodawca nadesłał do organu rentowego poświadczenie życia i zamieszkania wraz informacją o rachunku bankowym. Decyzją z dnia 20.04.2011 r. organ ten wydał decyzję przeliczającą wysokość emerytury od 1.04.2011 r.

Wnioskodawca podniósł, że decyzja ta nie stanowiła o wznowieniu wypłaty świadczenia emerytalnego, wobec czego nie zaskarżył jej, natomiast odrębnym pismem z 12.05.2011 r. zgłosił roszczenie o wypłatę należnych świadczeń za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłosił wniosek o wznowienie wypłaty świadczeń.

Wskazał, że w przypadku wstrzymania wypłaty świadczenia z powodu niemożności jego doręczenia z przyczyn niezależnych od organu rentowego, wznowienie wypłaty świadczenia następuje na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata bezpośrednio poprzedzające miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

Tymczasem organ rentowy w piśmie z 13.06.2011 r. stwierdził, że dochodzone świadczenia nie należą się z uwagi na nieprzedłożenie dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa i brak możliwości kontaktu ze świadczeniobiorcą.

Wnioskodawca zarzucił, że złożenie pisma z 12.05.2011 r. nie spowodowało wszczęcia przez organ rentowy postępowania administracyjnego mimo obowiązku wynikającego z art. 61 kpa w zw. z art. 124 i 135 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tych okolicznościach odmowa spełnienia roszczenia zawarta

w piśmie organu rentowego z 13.06.2011 r. jest bezzasadna merytorycznie a ponadto nie została wyrażona w przepisanej do tego formie decyzji administracyjnej i uzasadnia oparcie wniesionego odwołania o treść art. 477⁹ § 4 kpc.

Zarzucił również, że w decyzji z dnia 15.03.2004 r. organ rentowy nie wskazał żadnej podstawy prawnej wstrzymania wypłaty świadczeń wymienionej w treści art. 134 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co oznacza,

że wstrzymanie wypłaty nastąpiło na skutek błędu organu rentowego. Decyzja w tym zakresie została bowiem oparta na przesłance, która nie może stanowić podstawy wstrzymania świadczenia, zatem nie zawierała ani podstawy prawnej ani uzasadnienia prawnego. Wskazał wyrok WSA w Warszawie z 14.09.2010 r. I SA/Wa 910/10, zgodnie z którym wstrzymanie wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest czynnością organu rentowego powodującą zaniechanie wypłaty w sytuacjach opisanych w art. 134 ust. 1 pkt 1-5

w/w ustawy. Wstrzymanie wypłaty świadczeń nie następuje ex lege od momentu wystąpienia okoliczności wymienionych w poniższym przepisie, lecz z mocy decyzji organu rentowego, która powinna być doręczona zainteresowanemu, z podaniem przyczyny wstrzymania i pouczeniem tej osoby o terminie i sposobie odwołania.

Przywołał treść art. 135 w/w ustawy, z którego wynika, że wstrzymanie wypłaty świadczenia zarówno na skutek błędu organu rentowego jak i w sytuacji

gdy świadczenie nie zostało doręczone z przyczyn niezależnych od niego, wypłatę świadczenia wznowia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty (k. 2,3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że decyzją z dnia 22.01.1999 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na wniosek A. L. przyznał mu prawo

do emerytury od 1.12.1998 r. Decyzją z dnia 15.03.2004 r. wstrzymał wypłatę świadczenia wobec nieprzedłożenia dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń, pomimo pouczenia w wydawanych decyzjach o obowiązku przekazywania wszelkich informacji mających wpływ na prawo do świadczenia, zmianie adresu, wyjeździe za granicę. Po przedłożeniu przez odwołującego poświadczenia życia i zameldowania, decyzją z dnia 20.04.2011 r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury od 1.04.2011 r. przy zastosowaniu przepisu art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Organ rentowy nie znalazł podstaw do wypłaty świadczenia za okres 3 lat z uwagi na niezaistnienie przesłanek z art. 135 ust. 2 w/w ustawy (w odpowiedzi na odwołanie błędnie powołano przepis art. 135 ust. 1 pkt 2, przepis taki nie istnieje). Przepisy tej ustawy przewidują sytuacje, w których organ rentowy jest obowiązany do wypłaty świadczeń za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty a rozstrzygnięcie powyższej kwestii następuje w formie decyzji, zgodnie z treścią art. 115.

Wskazał, że w niniejszej sprawie, decyzja z dnia 20.04.2011 r. i fakt podjęcia wypłaty emerytury na podstawie art. 135 ust. 1 w/w ustawy od 1.04.2011 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, rozstrzygała też datę, od której nastąpiło wznowienie wypłaty świadczeń. W ocenie organu odwołujący zgodził się z powyższym, co znalazło również wyraz w postanowieniu Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 8.11.2011 r. o umorzeniu postępowania sygn. akt V U 1116/11. W takiej sytuacji nie doszło do niewydania decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia przez odwołującego. Wskazał też, że pismo organu z 13.06.2011 r. stanowiło wyjaśnienie okoliczności sprawy oraz toku postępowania tego organu (k. 6-8).

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

A. L.urodził się(...)r. W piśmie z dnia 10.12.1998 r. wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury – „przeniesienie z renty inwalidzkiej na emeryturę”, wskazał adres zamieszkania w Polsce i dołączył poświadczenie zameldowania (k. 83, 84 akt ZUS). Decyzją z dnia 22.01.1999 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.przyznał A. L.prawo do emerytury od 1.12.1998 r. W informacji dołączonej do decyzji wskazał, że w przypadku wyjazdu za granicę ubezpieczony może upoważnić osobę zamieszkałą w Polsce do odbioru świadczenia lub podać numer rachunku bankowego w Polsce, na który będzie przekazywane świadczenie (k. 98, 99 akt ZUS). Wnioskodawca podał numer rachunku bankowego 7.08.1998 r., a więc w czasie kiedy miał prawo do renty (k. 79 akt ZUS). Świadczenie było przekazywane na wskazany rachunek do czasu, kiedy w lutym 2004 r. Wydział Wypłat ZUS wystąpił z wnioskiem o ustalenie adresu wnioskodawcy w związku ze zwrotami przekazów i PIT za 2003 r. (k.171 akt ZUS).

Dnia 20.02.2004 r. organ rentowy podjął czynności zmierzające do ustalenia adresu do korespondencji wnioskodawcy, bowiem „są zwroty przekazów i PIT za 2003 r.” (k. 120 akt ZUS). Wysłany do wnioskodawcy „formularz do potwierdzenia poprawności danych świadczeniobiorcy” na adres wskazany przez niego we wniosku o emeryturę również nie został doręczony. Z adnotacji poczty wynikało, że adresat wyprowadził się (k. 126-130 akt ZUS). Powyższe okoliczności wskazywały zatem na zaistnienie przyczyn niezależnych od organu rentowego, z powodu których świadczenia nie mogą być doręczone.

W tej sytuacji decyzją z dnia 15.03.2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury od 1.04.2004 r. Jako podstawę prawną wskazał ustawę z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uzasadnienie decyzji ograniczyło się do stwierdzenia „z powodu zwrotu korespondencji do tut. Oddziału”(k. 136 akt ZUS). Decyzja ta nie została doręczona, bowiem z adnotacji poczty wynikało, że adresat wyprowadził się (k. 138 akt ZUS).

Dnia 13.04.2011 r. wnioskodawca nadesłał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. poświadczenie życia i zamieszkania, wskazał adres do korespondencji i numer rachunku bankowego (k. 150- 155 akt ZUS).

W dniu 20.04.2011 r. organ rentowy po rozpoznaniu wniosku z dnia 13.04.2011 r. wydał decyzję o przeliczeniu emerytury od 1.04.2011 r., jako podstawę prawną wskazał ustawę z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zwaną dalej ustawą emerytalną.

Dnia 13.05.2011 r. wnioskodawca złożył do organu rentowego wniosek o wypłacenie mu za okres 3 lat wstecz od daty wznowienia wypłaty należnych świadczeń emerytalnych. Jako podstawę prawną wniosku wskazał art. 135 ust. 2 w zw. z art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej.

Organ rentowy w odpowiedzi na ten wniosek poinformował pełnomocnika wnioskodawcy, że nie znajduje podstaw do zaspokojenia roszczenia, bowiem wypłata świadczenia została wstrzymana z uwagi na nieprzedłożenie dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczenia i brak możliwości kontaktu ze świadczeniobiorcą. Przyczyna powodująca wstrzymanie wypłaty ustała 13.04.2011 r. przez złożenie „poświadczenia życia i zamieszkania emeryta lub rencisty”. Wnioskodawca składając ten dokument posiadał wiedzę co do zasad wstrzymania i warunków wznowienia wypłaty, gdyż szczegółowe informacje są zawarte na odwrocie złożonego poświadczenia. Stąd też organ podjął wypłatę wstrzymanego świadczenia od ustania przyczyny jej wstrzymania na podstawie art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Ponadto A. L. dnia 2.09.2011 r. wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Białymstoku o zapłatę przez organ rentowy kwoty 1200 zł tytułem wypłaty części przysługujących mu należności za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłosił wniosek o wznowienie wypłaty wstrzymanych świadczeń. Sąd Rejonowy w Białymstoku uznał swą niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku (k. 14 akt. XI C 981/11).

Sąd Okręgowy w Białymstoku stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Białymstoku Wydziałowi Cywilnemu (k. 35 akt XI C 981/11 – postanowienie wydane w sprawie V U 1116/11). Niezrozumiałe zatem jest stanowisko organu rentowego zawarte w odpowiedzi na odwołanie, że A. L. zgodził się z decyzją z dnia 20.04.2011 r., „co znalazło również wyraz w postanowieniu Sąd Okręgowy w Białymstoku z dnia 8.11.2011 r. o umorzeniu postępowania, sygn. akt V U 1116/11”.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 19.07.2012 r. oddalił powództwo o zapłatę wskazując, że właściwą drogą dla dochodzenia roszczeń wnioskodawcy jest tryb określony w art. 477⁹§ 4 kpc.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Stosownie do treści art. 116 ust.1 ustawy emerytalnej, postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. W art. 115 ust. 1 tej ustawy wskazano podstawowy sposób realizowania ustawowych obowiązków organów rentowych w sprawach świadczeń, tj. wydawanie decyzji. Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 4-5 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz wymiaru tych świadczeń. Są to decyzje administracyjne, w związku z czym rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części, albo w inny sposób kończą sprawę na szczeblu organu rentowego.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że organ rentowy nie wydał decyzji w rozpoznaniu wniosku A. L. z 13.05.2011 r. złożonego na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy emerytalnej o wypłatę świadczenia za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

Poza sporem pozostawała ponadto okoliczność, że pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z 13.06.2011 r. informujące o braku podstaw do zaspokojenia roszczenia nie stanowiło decyzji administracyjnej. Przede wszystkim pismo to nie było w taki sposób traktowane przez sam organ. Wynika to wprost z odpowiedzi na odwołanie, w której stwierdzono, że pismo to „stanowiło wyjaśnienie okoliczności sprawy oraz toku postępowania organu rentowego” –k. 7.

W związku z powyższym dopuszczalne było wniesienie odwołania w trybie art. 477⁹§ 4 kpc.

Niewydanie decyzji przez organ rentowy we właściwym terminie jest dla ubezpieczonego równoznaczne z decyzją odmowną. Kodeks nie ustanawia żadnego ograniczenia czasowego dla skargi na bezczynność organu, w związku z czym można ją wnieść w każdym czasie po upływie tego terminu – Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, 2012, wyd. 4 pod redakcją T. Erecińskiego, Lexis Nexis, tom 2, teza 11 do art. 477⁹.

Przechodząc do meritum, wskazać należy, że w rozpoznawanej sprawie organ rentowy nie wydał również decyzji o wznowieniu wypłaty świadczenia, mimo, że obowiązek taki wynika z treści art. 135 ustawy emerytalnej. Decyzją taką nie była bowiem decyzja z dnia 20.04.2011 r. o przeliczeniu emerytury. Ani razu w decyzji tej nie występuje określenie, że została wznowiona wypłata wstrzymanego świadczenia. Postępowanie organu rentowego świadczy o tym, że organ traktował czynności faktyczne – podjęcie wypłaty świadczenia od 1.04.2011 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek - na równi z formalną decyzją.

Tymczasem obowiązek wydania formalnej decyzji wznowiającej wypłatę świadczenia wynika wprost z treści art. 135 ustawy emerytalnej, przy czym niezwykle istotne jest wskazanie w decyzji właściwej podstawy prawnej. Wyżej omawiana decyzja jako podstawę prawną wskazuje ustawę z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Nie można w związku z tym przyjąć, że decyzja organu rentowego wskazuje jakąkolwiek podstawę prawną jej wydania.

Stanowisko takie znajduje również uzasadnienie w wyroku z dnia 19.02.2007 r. I UK 266/06, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że nie można uznać za prawidłowe podanie podstawy prawnej decyzji powołania się przez organ rentowy na całą ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bez wskazania konkretnego przepisu tej ustawy.

Wskazanie podstawy prawnej decyzji z dnia 20.04.2011 r. ma o tyle istotne znaczenie, że determinuje ocenę, od kiedy należy wznowić wypłatę wstrzymanego świadczenia.

Zasady wypłaty wstrzymanych świadczeń wynikają z art. 135 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 135 ust. 1, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z wyjątkiem określonym w ust. 2. Unormowanie z ustępu 2 dotyczy wyłącznie przypadku niedoręczenia świadczeń z przyczyn niezależnych od organu rentowego.

W tej sytuacji, z uwagi na brak podstawy prawnej decyzji z dnia 20.04.2011 r., przy jednoczesnym podjęciu wypłaty świadczenia, należało ustalić jaka była przyczyna jego wstrzymania. Przyczyny powodujące wstrzymanie wypłaty świadczenia wymienione są w treści art. 134 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, że wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli:

- 1) powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa;
- 2) osoba pobierająca świadczenia mimo pouczenia lub żądania organu rentowego

nie przedłoży dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń;

3) osoba uprawniona do świadczeń nie poddała się badaniu lekarskiemu lub psychologicznemu, bez uzasadnionych przyczyn, mimo wezwania organu rentowego;

4) okaże się, że prawo do świadczeń nie istniało;

5) świadczenia nie mogą być doręczone z przyczyn niezależnych od organu rentowego.

W wyroku z dnia 30.06.1999 r. sygn. II UKN 19/99 (aktualnym również w obecnym stanie prawnym), Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że wstrzymanie wypłaty świadczeń nie następuje ex lege od momentu wystąpienia okoliczności wymienionych w powyższym przepisie, lecz z mocy decyzji organu rentowego, która powinna być doręczona zainteresowanemu z podaniem przyczyny wstrzymania i z pouczeniem tej osoby o terminie i sposobie odwołania.

Organ rentowy w decyzji z dnia 15.03.2004 r. o wstrzymaniu wnioskodawcy wypłaty emerytury, jako przyczynę wskazał „zwroty korespondencji do tut. Oddziału”, bez wskazania podstawy prawnej. Podobnie jak w późniejszej decyzji z 20.04.2011 r., omówionej wyżej, jako podstawę prawną wskazał ustawę emerytalną. W związku z powyższym Sąd ustalił,

że „zwroty korespondencji” są przyczyną, o której mowa w art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej. W związku z tymi zwrotami, organ rentowy 20.02.2004 r. podjął czynności zmierzające do ustalenia adresu do korespondencji wnioskodawcy, bowiem „są zwroty przekazów i PIT za 2003 r.” W piśmiennictwie wskazuje się, że podanie błędnego adresu, zmiana adresu, brak adresata w domu z powodu z powodu wyjazdu za granicę są najczęstszymi przyczynami niezależnymi od organu rentowego, z powodu których świadczenia nie mogą być doręczone.

W ocenie Sądu organ rentowy w piśmie z 13.06.2011 r. jak i w odpowiedzi na odwołanie nie mógł skutecznie wskazywać kolejnej przyczyny, tj. nieprzedłożenia dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń bowiem nie była ona wskazana

w decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury. Organ rentowy przed podjęciem decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczeń nie zwrócił się do wnioskodawcy o przedłożenie takich dowodów. Decyzja o przyznaniu emerytury w żadnym z punktów informacji i pouczenia nie zawierała zastrzeżenia, że wnioskodawca jest obowiązany potwierdzać istnienie dalszego prawa do świadczeń (k. 98,99). Informacji takiej nie zawierały również następne decyzje wydawane co do wysokości i waloryzacji emerytury (k. 100, 104-119). Zgodnie z treścią art. 128 ust. 1 ustawy emerytalnej, na żądanie organu rentowego emeryt lub rencista jest zobowiązany do potwierdzania własnoręcznym podpisem istnienia dalszego prawa do pobierania świadczeń określonych ustawą. Niewątpliwie przesłany „formularz do potwierdzenia poprawności danych świadczeniobiorcy”, nie mógł być potraktowany w ten sposób, albowiem został wysłany w znanych już wtedy organowi rentowemu okolicznościach wskazujących na niezamieszkiwanie wnioskodawcy pod wskazanym adresem. Tak więc pierwszą i jedyną okolicznością wstrzymania wypłaty świadczenia było nieodbieranie korespondencji i przekazów, co wyczerpuje przyczynę określoną w art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej.

Przy takim ustaleniu przyczyny wstrzymania wypłaty świadczeń, podstawę prawną wznowienia ich wypłaty określa treść art. 135 ust.2 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w przypadkach określonych w art. 134 ust. 1 pkt 5 wypłatę świadczenia wznawia się od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

Z uwagi na zgłoszenie wniosku 13.04.2011 r. należało orzec o wznowieniu wypłaty świadczenia za okres od 1.04.2008 r. do 31.03.2011 r.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 3 kpc.

Odnosnie żądania zasądzenia odsetek, wskazać należy, że zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza treść decyzji organu rentowego, wydanej w rozstrzygnięciu złożonego wniosku. Żądanie w części dotyczącej zasądzenia odsetek nie było zgłoszone organowi rentowemu (k. 169 akt ZUS). W tym stanie rzeczy, odwołanie wniesione w związku

z niewydaniem decyzji, nie mogło skutecznie wskazywać innych roszczeń niż te, które zostały zgłoszone we wniosku.

Z tego względu na podstawie art. 464 §1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw.

z art. 99 kpc w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U.

Nr 163, poz. 1349 ze zm.). biorąc pod uwagę w szczególności niezbędny nakład pracy pełnomocnika, który w rozpoznawanej sprawie nie był duży (w przeciwieństwie do sprawy XI C 981/11 Sądu rejonowego w Białymstoku), jak również okoliczność, że w sprawie był wyznaczony jeden termin rozprawy.